

28. První návštěva Archangelsku

V červnu 1991 se nic zvláštního nestalo. Bylo to velmi horké léto. Sluneční paprsky jako by vařily člověku i mozek. Obloha začala ztrácet svou jasně modrou barvu a stávala se den ode dne bělejší. To obvykle bylo jasné znamení, že bude horké léto.

Do Moskvy mě přijela navštívit matka a trávil jsem s ní veškerý volný čas. Tehdy by mě vůbec nenapadlo, že ji neuvidím patnáct dlouhých let. Mnoho lidí pravděpodobně napadne, proč jsem se „nepodíval“ na vlastní budoucnost, když jsem to dělal pro ostatní, a vždy získal velmi přesné údaje?! Když to děláte pro ostatní, proč to neudělat i pro sebe, abyste věděli, co vás v blízké budoucnosti čeká?

Nad touto otázkou jsem přemýšlel celkem dlouhý čas. Nemohl jsem pochopit důvod, proč má vlastní budoucnost byla přede mnou uzavřena. Pochopil jsem až mnohem později. Jeden důvod na mně nezávisel, ale ostatní byly přímo spojené s mými akcemi. První důvod byl ten, že schopnost vidět svůj vlastní osud pro mě byla uzavřena ještě před touto pozemskou inkarnací, aby se předešlo možnosti „prorocství, které se automaticky vyplní“. Abych situaci vyjasnil, dám nějaká vysvětlení, která jsou přímo spojená s druhým důvodem.

Můj osud byl do určitého okamžiku v mém životě velmi konečný/určený. Před dnem „D“ jsem mohl dělat mnoho věcí, které ostatní lidé považovali za nemožné, nicméně, mohl jsem je jednoduše „předvídat“. Ale tehdy jsem nevěděl, jak se dívat do budoucnosti a ani mě nenapadlo, že je tento druh věcí vůbec možný. Když jsem pochopil, že mohu vidět budoucnost jiných lidí a událostí, zjistil jsem, že svou vlastní vidět nemohu. Přesněji řečeno, mohl jsem ji vidět, ale tyto informace byly bezcenné. A zde je důvod.

Nejlepší bude začít ode dne „D“. Nebylo na něm nic mystického. Neunesly mě žádné „létající talíře“, neviděl jsem dokonce ani žádné na obloze, jak se stává mnoha svědkům UFO. Nenavštívili mě žádní andělé. Na hlavu mi nespady ani jablka, ani cihly. Ani jsem nebyl zasažen bleskem, ani jiným vysokým napětím. Dokonce jsem nebyl, ani dočasně, klinicky mrtvý. Všechno bylo naprosto normální, jako obvykle, ale zároveň neuvěřitelné. Můj den „D“ byl dnem, kdy jsem objevil mou první transformaci mozku! Od tohoto okamžiku se můj život a budoucnost dramaticky změnila a „vypadl“ jsem z přediva osudu. Mé vlákno přestalo být součástí tkaniva osudu lidstva na této planetě a – jednoduše jsem začal spřádat svou vlastní budoucnost, kdy čistě mé skutky určovaly, kterým směrem se bárka mého osudu bude ubírat (a nejen mého). Samozřejmě, o tomto jsem se dozvěděl mnohem později, ale když jsem v sobě provedl první principiální změnu, byl jsem naprosto zmaten faktem, že jsem nebyl schopen vidět svůj osud.

Jednoduše žádný osud nebyl. Přesněji řečeno, ode dne „D“ jsem vytvářel osud vlastními skutky a záleželo jen na mě, kam mě „zavede“. Každá nová změna struktur mého mozku, každé vytvoření nového těla ducha, každá nová vlastnost a kvalita dramaticky změnila dokonce i samotný směr mého „osudu“. Vše se dramaticky změnilo pokaždé, když jsem vymyslel/objevil něco absolutně nového – něco, co ještě nikdo nikdy nevytvořil, a nejen na této planetě na „zadním dvorku“ galaxie, ale také na jiných světech. A opět, toto jsem také zjistil až mnohem později.

Je vysoce možné, že ode mě bylo něco takového očekáváno a to je důvod, proč mi byla také uzavřena paměť na předešlé inkarnace, současně s možností vidět vlastní osud, jak z mé strany, tak ze strany jiných. Je pravděpodobné, že pokud bych uviděl svou budoucnost

předtím, než jsem se začal kvalitativně měnit, mířil bych přesně za touto budoucností a dělal bych jen věci, které by byly pro mého ducha, inkarnovaného v mé konkrétní genetice, možné. Možná by taková budoucnost byla pro něco nutná, ale byla by založena jen na schopnostech, které jsem měl před začátkem změn, jež ovlivnili jak mého ducha, tak mojí genetiku. Proto by mě znalost mého osudu mohla zavést do pozice, ve které by mě nikdy nenapadlo změnit něco ve svém mozku a duchu a vytvářet nové struktury. Toto vše se stalo možným, protože jsem si nebyl vědom svého osudu a „opovážil se“ měnit. A to, kde nyní sem, je výsledkem této opovážlivosti.

V roce 1991 jsem chápal jen malou část výše uvedeného, ale ani tehdy jsem se nepokoušel nahlížet do budoucnosti, protože jsem na sobě dělal transformace téměř denně. Někdy jsem se „předělal“ několikrát za den, zvláště, když jsem pracoval nebo bojoval proti dalších vesmírným parazitům. Tak či onak, porozuměl jsem, že si „kuji“ vlastní osud, v doslovném i přeneseném smyslu slova. Po pravdě, netoužil jsem znát svůj osud. Proč? Ve skutečnosti je mnohem zajímavější jít dopředu bez znalosti, co vás čeká za další „zatačkou“. Zvláště, pokud je to něco neobvyklého a tedy pro vás nové!

Tedy, strávil jsem několik červnových dnů roku 1991 s matkou, nevěda, že ji neuvidím dalších patnáct let. Matka přijela do Moskvy, protože otec musel jít na kontrolu do MONIKI^{*}, kde pracovala teta z matčiny strany. Otec musel jít na vyšetření, protože jednoho dne, když cestoval vlakem, ten prudce zabrzdil a on spadl z horního lůžka na hranu stolku v kupé. Zlomil si několik žeber, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost a myslel si, že má jen pohmožděniny. Otec o tom nikomu neřekl a chodil do práce se zlomenými žebry, jako by se nic nestalo.

Výsledkem toho jeho žebra nesprávně srostla, začala tlačit na plíce a způsobila absces, který ho přinutil jít na vyšetření. Nechtěl mě s takovým malým problémem, z jeho pohledu, obtěžovat, a stejně bych mu nemohl vypsát nemocenskou, kterou potřeboval, aby se mohl nějaký čas zotavovat. Ale výsledek vyšetření ukázal přítomnost velkého abscesu v pravé plíci, a lékaři začali mluvit o odstranění celé plíce. S tím jsem nemohl souhlasit za žádných podmínek. Neměl jsem autoritu, abych mohl otci zajistit nemocenskou, ale nemohl jsem dovolit, aby přišel o plíci. Proto jsem ho začal navštěvovat, nejprve společně s matkou, a když odjela domů, přicházel sem se Světlanou. Během mých návštěv jsem s ním pracoval, ale ani jsem nehýbal rukama, abych nerozčiloval lékařský personál. Po nějaké době žádný z nich dokonce ani nezmínil operaci a otec odjel domů s pravou plicí naprosto v pořádku. Ty dny, kdy jsem navštěvoval centrum MONIKI byly poslední okamžiky, kdy jsem svého otce viděl naživu. Zemřel na infarkt 31. srpna 1994. Byl to speciální „dárek“ pro mě za mé odmítnutí spolupracovat při dalším požadavku tajných služeb. Ale to se stane v červnu-červenci 1994, v roce 1991 jsem viděl otce naposled a neměl o tom ani tušení.

V té době se stala ještě jedna událost. Nebylo to nic epochálního, nicméně velmi zajímavého. Jednoho dne mě v Butovu navštívil Vladimír Sergejev a přivedl svou dobrou přítelkyni, která byla ve filmařských kruzích dobře známa jako talentovaný návrhář. Za svou práci dostala Oskara. Často jsem se s ní setkával. Byla velmi příjemná a inteligentní diskutér, ale tentokrát nepřijeli kvůli filozofování, ale s velmi konkrétní otázkou. Ona byla jako specialistka přizvána na výrobu kostýmů pro historický film. Události filmu se odehrávaly ve Francii patnáctého století. Aby mohla vytvořit kostýmy z této epochy, potřebovala znát určité detaily. Například, jak vypadal v této době kostým dámy z vyšší společnosti a jak byl vyráběn. Nebyla na toto téma (způsobu výroby) schopna nic najít ani

---

* Russian abbreviation for the Moscow Regional Research Clinical Institute (E.L.).

ve specializovaných knihovnách, ani v Leninově Státní Knihovně SSSR. Ale věděla o mých schopnostech a tak mne požádala o pomoc.

Po pravdě řečeno, o historických kostýmech jsem nevěděl nic, zvláště o kostýmech dam z té doby. Pokusil jsem se jí nicméně s touto věcí pomoci. Přenesl jsem se do požadovaného času a začal popisovat, co se mi dařilo jako amatérovi rozpoznat. Ona jako profesionálka pokládala doplňující dotazy, které byly důležité pro pochopení technologie výroby. Odpověděl jsem jí na všechny otázky a brzy na tuto událost zapomněl. Později se se mnou tato žena podělila o některé zajímavé skutečnosti.

Stalo se, že poslala dopis do Národní knihovny Francie, žádajíc informace o technologii výroby oděvů pro vyšší kruhy ve Francii 14-15. století, a za nějakou dobu dostala odpověď. Odpověď ji šokovala, protože se téměř ve všem zcela shodovala s informacemi, které získala skrze mě. Navíc, má informace byla kompletnější a umožnila ji reprodukovat technologii výroby.

Materiál z Francie obsahoval mnoho mezer a hluchých míst, a bylo téměř nemožné technologii reprodukovat pouze na základě těchto informací. Jinými slovy, má informace byla kompletní a informace z Francie byla jen částečná! Takže, touto neobvyklou metodou byla potvrzena realita mých přesunů do minulosti! Je to materiální potvrzení faktu, že přesun vědomí podél osy času je skutečný.

Ve skutečnosti jsme ani já, ani návrhářka o technologii výroby oděvů ve Francii 14-15. století nic nevěděli. Ani já, ani ona jsme to na vědomé nebo nevědomé úrovni nemohli vědět. Taková informace neexistovala v sovětských knihovnách, a v knihovnách Francie byla nekompletní. Byla to má informace, která této ženě dovolila kompletně obnovit technologii, na které měla zájem, a sestavit jednotlivé kousky informací, které dostala z francouzských knihoven, do jednoho celku a dopracovat se ke správnému výsledku!..

Koncem června jsem musel odjet do Archangelsku, kde jsem měl domluveny semináře, na kterých jsme se dohodli s Valentinem Rasskazovem. Avšak před touto cestu mi někteří lidé, zajímající se o uspořádání podobného semináře v Nikolajevu, připravili neočekávaný „dárek“. Jednoho dne mi zavolala žena-organizérka a oznámila, že hala je již pronajmuta a plakáty oznamující seminář jsou vytištěny! Byl jsem urážlivostí takového přístupu překvapen. Ve skutečnosti jsem neřekl, že se v tom městě objevím, jen jsem řekl, že o tom budu přemýšlet. Zdá se, že organizátory nezajímalo, co jsem si myslel, viděli již své kapsy naplněné penězi z přednášek, které bych vedl. Zjevně se o můj názor nezajímali, ale já ano. Proto jsem jim řekl, že v takové situaci do jejich města za účelem veřejných vystoupení nikdy nepřijedu. Byli velmi překvapeni a ptali se, co tedy budou dělat? Odpověděl jsem, že si na tuto otázku měli odpovědět předtím, než začali organizovat jejich pochybnou akci.

Když pochopili, že s nimi jejich hru hrát nebudu, našli mého bratra a požádali ho, aby mě nahradil. Přesvědčili ho, že to pro mě bude příjemné překvapení a požádali ho, ať se mi o tom nezmiňuje, dokud semináře nezačnou. Několik měsíců před těmito událostmi jsem bratra naučil nějaké věci a oni to věděli. Vymalovali situaci tak, že můj bratr byl přesvědčen, že mi velmi pomáhá a souhlasil bez pochopení reality toho, do čeho byl zatažen. Příjmení Levašov bylo lidem celkem známo, nicméně jménu pozornost moc nevěnovali, zda to bylo Nikolaj nebo nějaké jiné jim bylo jedno. Organizátoři to měli vymyšlené dobře. Týden před „mým“ vystoupením, kdy už jsem byl v Archangelsku, se v místních novinách objevil článek, že Nikolaj Levašov měl vážnou autonehodu, je v ohrožení života na jednotce intenzivní péče a proto ho na vystoupení nahradí jeho bratr. Na prvním představení, když

bratr pochopil, že se jedná o podvod, dal místní televizi rozhovor kde řekl, že se tohoto podvodu nehodlá účastnit a ruší veškerá další vystoupení. Také dal místním novinám několik interview, kde objasnil podstatu podvodu. Kupodivu to ale nic nezměnilo. Organizátoři využili mého a bratrova jména jako návnady a pokračovali ve vlastních vystoupeních a podvádění lidí, lákajíce je na „léčivé“ seance.

V tom všem byl jeden zajímavý detail – článek, který informoval, že jsem se po autonehodě nacházel ve stavu mezi životem a smrtí. Někdo si byl absolutně jistý, že se v takovém stavu budu opravdu nacházet. Mimoto, pokusy způsobit autonehodu jakýmikoliv prostředky, které jsem již popsal dříve, tento druh plánů potvrzují. Organizátoři podvodů v Nikolajevu si těchto plánů museli být vědomi, jinak by se neodvážili článek publikovat! Jejich sebejistota jasně ukazuje, pro koho pracovali nebo alespoň s kým spolupracovali: a čas, který si pro svůj podnik zvolili, přesně odpovídal období, kdy jsem byl v Archangelsku na prvním výjezdu! Není to zajímavá náhoda?!

Když jsem se připravoval na cestu do Archangelsku, Světlana odjela do Litvy, její domoviny, navštívit rodné město Alytus, kde žili její rodiče a s nimi její syn z prvního manželství. Jak se ukázalo později, neodvážil jsem se požádat jí, aby se mnou jela do Archangelsku, myslíc si, že by si to špatně vyložila. A Světlana se nezeptala, zda bychom mohli jet do Archangelsku spolu, myslíc si to stejné o mně, ačkoliv má vystoupení chtěla vidět na vlastní oči.

To vše se ale vyjasnilo později, tehdy jsem Světlanu vzal do nějakých obchodů, aby mohla nakoupit dárky pro své nejbližší, vyprovodil ji na vlak do Litvy a vydal se do Archangelsku. Moje sestřenice, která se velmi zajímala o vše, co jsem dělal, mě požádala, abych ji vzal s sebou. Právě zakončila studium v Institutu a měla trochu volného času. Takže, poprvé v životě jsem se ocitl v Archangelsku, který se nacházel na březích Bílého Moře, kraje slavných rybářů. Rusové nazývají tuto zakřivenou pobřežní linii „Lukomorie“, což znamená „luk-při-moři“. Vypadá to, že Puškinovo Lukomorie, popsané v jeho příbězích, opravdu existovalo. Puškin tyto příběhy zřejmě nenapsal, jen je adaptoval. Obsahují v sobě nějaké zbytky paměti na Velkou Minulost našich předků, kteří dávali místům, kde žili, velmi obrazná jména. V průběhu času se v jejich mluvě tři slova Luk-o-morie spojila do jednoho a v této podobě se dostala do ruských národních skazek:

*U Lukomoří dub zelený,
kolem něj zlatý kruh.
Učený kocour dnem i nocí
chodí kolem dokola.
Chodí doprava a zpívá píseň.
Chodí doleva a vypravuje příběh...*

Tyto verše zná velmi dobře téměř každý Rus z Puškinovy básně „Ruslan a Ludmila“. Nicméně, mají také vcelku jiný smysl, kterého si není vědom téměř nikdo. Každý považuje Lukomoří jen za nějaký druh „pohádkové země“, kterou si Puškin vymyslel jen za účelem „správného rýmování“. Ve skutečnosti není Lukomoří fikce, ale pravé starodávné jméno této oblasti. Málokdo dnes ví, že naši předkové ctili **dub** jako posvátný strom a obvykle se kolem prastarého posvátného dubu pořádali sešlosti, kde staří Rusové slýchávali promluvy

jejich duchovních učitelů – *volchvů*, kteří lidem přinášeli osvětlení desítky tisíc let.

Když ale do zemí Rusů přišlo řecké náboženství, jejich posvátné háje a duby byly nemilosrdně vysekány a přežily jen v odlehlých oblastech, z nichž jedna byla na ruském severu – Lukomorie. Učený kocour z básně se projevuje přesně jako *volchv*: „...*chodí doprava a zpívá píseň. Chodí doleva a říká příběh...*“ Ve skutečnosti byly v Posvátném Rusku informace o Rusech a jejich kultuře předávány z generace na generaci písněmi a lidovými příběhy – skazkami*; toto se stalo obzvláště důležitým když začalo dominovat řecké náboženství a téměř všechny staré knihy byly zničeny.

Naši předkové zvolili dub záměrně. Je známo, že duby žijí déle než tisíc let a tento fakt je důvodem, proč se v zemích Rusů staly posvátnými: někdo by se mohl zeptat, co s tím má délka života společného?! Naprosto vše! Pointa je v tom, že strom v sobě uchovává informace u událostech, které se kolem něj odehrály. Proto má osoba, která je schopna z živého přírodního „počítače“ číst informace, možnost vypravit se zpět do minulosti a reprodukovat znovu vše, čeho byl posvátný dub svědkem.

Volchvové a veduni navíc mohli do tohoto přírodního „počítače“ nahrát jakoukoliv informaci, zprávu pro budoucí generace a mohli je také číst. Ladíc se na kterýkoli letokruh

* V ruštině termín „Skazka“ původně označoval příběh, který má reálné jádro a je založen na skutečných událostech, byť převyprávěných s „básnickou licencí“

dubu, volchv nebo vedun může získat přístup k informacím s přesností na roky, dokonce na dny. Nepřátelé našich předků o těchto přírodních „počítačích“ věděli a proto všechny posvátné háje a duby fanaticky ničili, stejně jako knihy. Ale to není vše. Někdy lidový příběh, který zná každý Rus od dětství, obsahuje tak hluboký smysl, že to bere dech! Budu pokračovat analýzou názvu „Lukomorie“...

„Luk při moři“ znamená, že linie pobřeží Bílého moře připomíná svým tvarem luk. Ale naskytá se otázka: jak to naši předkové mohli vědět? Vždyť aby to mohlo být pozorováno, musel by se člověk dostat vysoko (velmi, velmi vysoko!) nad zemský povrch. Pobřeží ve tvaru luku je zjevné jen z blízkého orbitu Země. Moderní „historikové“ však tvrdí, že v dávných dobách, kdy se tento název objevil, nebyli žádné „sputniky“ a kdyby byly, tak by je „divocí“ Slované nemohli vlastnit. Divokost našich předků je nám natloukána do hlav od dětství po středoškolský a vysokoškolský dějepis, skrze masmédiá a dokonce skrze literaturu. Jediná otázka je: na čí zadání byly napsány ony „historické“ novely a komu jsou věrní oni „vědci“, kteří publikují své „vědecké“ práce!?

Ve skutečnosti mnoho dnešních běžných ruských slov obsahuje informace o nejvyšším stupni technického rozvoje těch, o kterých dokonce i ruské historické učebnice píší jako o „divokých a nevzdělaných kmenech Slovanů“. Mnoho věcí, které nás obklopují od nejtěplejšího dětství, doslova „křičí“: „*Dávej pozor! Zde je tvá velká minulost!*“ Ale my to tiše a slepě bez zaregistrování zjevného míjíme! Vyslovujeme slova, ale jsou pro nás mrtvá – v naší řeči se neprobouzí k životu, protože jsme ztratili pochopení jejich smyslu, protože mrtvé zvuky se nemohou stát živými a krásnými obrazy, které ruský jazyk obsahuje.

Je však čas vrátit se k mé cestě do slavného ruského města – Archangelsku. Vyzvedl nás Rasskazov junior, mě a sestřenici, a vydali jsme se na hotel. Organizátoři zajistili pokoj první kategorie, za který jsem zaplatil, stejně jako letenky. Zmiňuji to zde z jednoho důvodu – mělo to zajímavou dohru.

Ráno dalšího dne jsem dal místním novinám, které propagovaly má vystoupení, interview. Také jsem dal krátké interview Archangelské TV, aby se lidé, kteří nečtou noviny, mohli dozvědět o mých vystoupeních. Interview se odehrály v Domě Důstojníků, který mi byl ukázán a také jsem byl pozván na malý výlet po místních pamětihodnostech, a ... zde byl, první večer mého prvního veřejného vystoupení. Začínalo v sedm večer. První den bylo hlediště poloplné nebo poloprázdné, v závislosti na tom, jak kdo preferuje věci vnímat. Byl ohlášen můj příchod a nastal okamžik mého „důvěrného popovídání“ s publikem...

Trému jsem neměl. Lépe řečeno – nemám ji dnes. Po pravdě jsem do zbavení se trému vložil hodně námahy. V dětství jsem příliš nerozuměl, co se se mnou děje, když jsem měl mluvit na veřejnosti, zvláště v přítomnosti cizích nebo nějak neznámých lidí, cítil jsem se hrozně nepříjemně. Ve třídě kde jsem znal všechny spolužáky a učitele jsem se cítil vždy pohodlně a vyjadřoval se s lehkostí. Mohl jsem adresovat jakékoli téma, bez námahy odpovídat na všechny otázky a nikdy jsem neměl problém ve vyjadřování svých myšlenek. Ale když se ve třídě objevil někdo nový, moje výřečnost se „někam“ vytratila. Když mě učitelé zavolali k tabuli, začal jsem mumlat a „mektat“ něco směšného. Jako bych si „polknul“ jazyk a nebyl schopný říct nic správně, ačkoliv jsem materiál tématu znal výborně.

Cítil jsem se nepříjemně, když se na mě díval někdo cizí (na učitele a spolužáky jsem byl zvyklý). Nechápal jsem podstatu tohoto jevu a spěchal kontrolovat, zda je vše v pořádku – zda mám zapnuté všechny knoflíky, zda mám obě boty stejné barvy atd. Vše bylo v

pořádku, nicméně nepochopitelný pocit neklidu zůstával a nebyl jsem ve stavu, abych vyslovil správně byt' i jen několik slov. Tento podivný stav mě popouzel a viděl jsem v očích učitelů, kteří mě respektovali, překvapení, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Ale jednoho dne, který se v principu ničím nelišil od ostatních, jsem si slíbil, že se to již nikdy nebude opakovat. To neznamená, že se vše napravilo následující den, nebo že bych téměř ihned přestal mít problém s mluvením na veřejnosti. To ne, znamenalo to, že jsem sebral veškerou sílu vůle a nedovolil, aby mě nepochopitelné zmatení ovládlo. V dětství jsem povahu tohoto jevu nechápal. Důvody svých podivných pocitů jsem si uvědomil teprve když jsem je začal vědomě poznávat a zkoumat. Co se děje je, že každá osoba, ať si toho je vědoma či ne, ovlivňuje jakoukoliv jinou osobu, ke které mluví nebo jen jednoduše stojí opodál. Tento vliv se dramaticky zvětšuje, když osoba na někoho konkrétního upírá pozornost.

Pohledy všech posluchačů jsou tedy upřeny na přednášejícího. Šlehají ho jako švihy bičem a pokud je osoba dostatečně citlivá, bude tyto pohledy skutečně cítit jako zásahy, obzvláště pokud myšlenky posluchačů budou obsahovat negativní složku, nebo když má posluchač vlastní silné přirozené biopole. Nezáleží na tom, zda tomu člověk rozumí, či ne – na podvědomé úrovni skenuje osobu v centru své pozornosti.

Proto se dostatečně citlivá osoba cítí, jako by byla mentálně „svlékána“ a ve vzácných případech je toto „svlékání“ spojeno se sexuálními myšlenkami. Nechápe, že když se na někoho mentálně soustředíme, vytváříme mentální materiální proud, zaměřený na osobu, která nás zajímá. To vše jsem pochopil mnohem později, tehdy jsem jednoduše tyto materiální proudy cítil na svých „zádech“ velmi zřetelně pokaždé, když jsem se objevil v centru pozornosti. Cítil jsem rozčilení a ponížení pokaždé, když se mi to stalo, protože jsem nebyl schopen kontrolovat své pocity a proto působil srandovně a neohrabaně; a jako každému normálnímu člověku se mi to vůbec nelíbilo. Někdy jsem měl vztek na sebe, ne na situaci. Možná to ostatní viděli jinak a neviděli mě jako srandovního a neohrabaného, ale přesně takto jsem se cítil.

Mým prvním vítězstvím byla schopnost se rychle odpojit od vnějšího světa a soustředit se na to, co jsem chtěl říci. Stále jsem neměl příliš v lásce veřejné proslovy, ale podařilo se mi překonat onen pro mě nepochopitelný stav a vyslovovat své myšlenky celkem srozumitelně. To neznamená, že bych přestal cítit vliv mentálních úderů publika. Cítil jsem je a před každým veřejným vystoupením jsem měl velkou trému, ale nutnost mi diktovala tento vysoce nepříjemný stav překonat. To se však týkalo školních hodin a kurzů, nikoliv vystoupení na pódiu.

Díval jsem se na pódium s určitými předsudky a dělal vše, abych se mu vyhnul. Pamatuji si, jak jsme se v sedmé nebo osmé třídě všichni shromáždili ve školní hale na konkurs do školního sboru. Tato procedura mi trochu připomínala situaci z legendy o Odysseovi, kdy se on a jeho druhové ocitly v jeskyni Kyklopa. Když Odysseem oslepený Kyklop ohmatával každou ovci, která vycházela z jeskyně, napadlo Odyssea navléknout se do ovčích roun a tak se všichni dostali z jeskyně. Tedy, situace ve školní hale mi tuto legendu do jisté míry připomínala. Jedinou cestou, jak se dostat domů, bylo podstoupit zkoušku. Do toho se mi vůbec nechtělo, ale neměl jsem šanci se tomu vyhnout. Spolužáci opouštěli jeden po druhém sál. Někteří byli „odmítnuti“, někteří přijati. Nechtěl jsem se dostat do sboru a musel vymyslet své vlastní „ovčí rouno“.

Když na mě přišla řada, odkráčel jsem ke klavíru s pocitem bezprostřední katastrofy. Mladá žena, která vedla zkoušky, zahrála několik akordů a požádala mě, abych zazpíval

noty. Udělal jsem to a tehdy mě to napadlo! Když zahrála další akordy ve vyšší tónině než předtím a opět mě požádala, abych zazpíval noty, zazpíval jsem je ve stejné tónině, jako předtím. Mladá žena se rozzlobila a znovu mě požádala, abych je zazpíval a tentokrát ve správné oktávě. Opět jsem je zazpíval stejným způsobem. Po několika dalších neúspěšných pokusech z její strany řekla mrzutým hlasem, že mám velmi silný bas, ve své síle pravděpodobně unikátní v zemi, a požádala mě naposledy zazpívat noty ve správné tónině. Se smutným obličejem jsem zazpíval opět vše stejně a konečně byl propuštěn. Byl jsem se svou vynalézavostí velmi spokojen a vesele utíkat domů. Můj trik byl, že ačkoliv jsem mohl v potřebných tóninách zazpívat vše bezchybně, pozoroval jsem proces zkoušek a všiml si, že všichni, kteří nebyli schopni čistě zazpívat noty podle oktáv, byli odmítnuti. Nechtěl jsem záměrně „hýkat“ místo zpěvu, protože bych vypadal směšně a to jsem nechtěl. Proto jsem zazpíval všechny noty v jedné tónině – nikdo se nesmál a dosáhl jsem žádaného výsledku.

Vždy jsem dělal vše co bylo v mých silách, abych se vyhnul situaci, kdy bych byl nucen vystupovat na pódiu. Někdy se mi to nicméně nepodařilo, jako například během prvního ročníku na univerzitě. Úsměvné je, že situace byla téměř totožná jako na základní škole. Tentokrát jsem byl „chycen“ protože jsem dal své slovo. Když jsem někomu dal slovo, vždy jsem své sliby dodržel, bez ohledu na to, co mě to stálo. Slíbil jsem matce, že budu nosit brýle se zaslepenou polovinou a zaplatil za to paralyzovaným svalem v pravém oku. Samozřejmě jsem se snažil své slovo dávat opatrně, vědíc, že mu musím dostát. Proto jsem obvykle nic nesliboval ve spěchu, ale předem zhodnotil všechny pozitivní a negativní stránky mého rozhodnutí. Zde je příklad.

V dětství jsem velmi rád četl. Když jsem přišel ze školy, udělal jsem rychle domácí úkoly, vzal další vzrušující knihu a ponořil se do dobrodružství nebo novely (také jsem četl mnoho knih o historii, biologii, geografii apod.). Pochopitelně jsem byl obzvláště unesen vědeckofantastickou literaturou. Takže, velmi rád jsem četl a také jsem velmi rád chroupal slunečnicová semínka. Když jsem dělal obě dvě věci dohromady končila polovina obalů semínek v mém žaludku. Jednou mi matka řekla, že když budu pokračovat v jedení slupek, brzy se tím můj appendix zanese a bude muset být odstraněn. Přijít o appendix jsem nechtěl a tak jsem se rozhodl najít z tohoto problému cestu ven. Nejprve jsem zkusil všechna semínka oloupat předem, před čtením. Udělal jsem to poctivě několikrát, ale když jsem začal číst, semínka byla téměř ihned pryč. Trochu jsem si potrápil mozek a došel k rozhodnutí. Jestliže kniha a semínka spolu nejdou dohromady, nebo nebo je nemůžu udělat kompatibilní, potom volím knihu. A od toho dne jsem slunečnicová semínka nelouskal už nikdy! A nejen, když jsem četl knihu – přestal jsem je jíst úplně! Nevím, zda je to dobře nebo špatně – taková je jednoduše má povaha. Někdy mě to nicméně přivedlo do potíží. Jednoho dne přišla do naší učebny mladá žena a informovala nás, ať se po hodině dostavíme do určené místnosti. Všichni jsme tehdy byli na univerzitě noví a ještě se moc nevyznali a orientovali se v enormních prostorách univerzity s určitými obtížemi. Proto jsme všichni v blažené nevědomosti dorazili na určené místo. Byl tam klavír, ale tento fakt nám nic neřikal. Mladá žena se objevila s mužem. Představila nám ho jako sbormistra univerzitní pěveckého sboru, který nyní povede konkurs pro nábor nových členů. Všichni jsme pochopili, že jsme se dostali do „průšvihů“, ale nedalo se s tím nic dělat.

V té době jsem již sprátelil s jedním spolužákem, Michaiem Tiomnym. Ani on, ani já jsme nechtěli být na pódiu první. Když zkoušky začaly, chtělo se nám ještě méně, to když jsme slyšeli „huhňání“ produkované ostatními, když „zpívali“; téměř všichni prskali smíchy. Je špatné se smát smát ostatním, ale ještě horší je, když se ostatní smějou vám. Brzy jsem

zbyli jen já a Michail a dívky naší skupiny na nás upíraly tázavé pohledy. Nedalo se nic dělat, musel jsem jít podruhé v životě na pěveckou zkoušku. „Hýkání“ mých spolužáků bylo velmi vtipné, ale nechtěl jsem se stát dalším takovým v řadě. Tupě opakovat vše v jedné tónině, jak jsem udělal kdysi, se mi také nechtělo a rozhodl jsem se tímto testem projít bez ztráty důstojnosti, jak jsem tehdy uvažoval.

29. Cesta na jeviště

Tentokrát mě „chytili“ poměrně snadno. Sbormistr mě požádal, abych zazpíval nějaké noty v určené tónině a když jsem to udělal, neřekl nic. Byl jsem velmi potěšen, protože jsem si myslel, že absence jeho připomínek je důkaz, že jsem v tomto okamžiku vyloučen! S úlevou jsem zazpíval noty v jiné tónině, pak v další a ještě další. Nepřítomnost komentářů mi dala naději, že budu brzy propuštěn. Byl jsem rád, že se nikdo nesmál a byl jsem připraven vyslechnout: „Mladý muži, můžete jít!“

Ale místo toho jsem "uslyšel" něco, co jsem vůbec nečekal. Sbormistr mi řekl: "Mladý muži, máte vzácný hlas, jak v pevnosti, tak i rozsahu. Máte bas "profundo" a zároveň oktávový bas. Musíte mi slíbit, že určitě přijдете v pondělí večer na zkoušku sboru." Zkrátka, slíbil jsem, že přijdu, a samozřejmě svůj slib dodržel. Můj spolužák a kamarád Michail byl také vybrán a to bylo dokonce skvělé, protože jsme se dohodli, že přijdeme spolu. Tak jsem se dostal k univerzitnímu sboru. A musel se jako účastník sboru objevovat před různým publikem.

Moje "zvykání" na jeviště se odehrávalo v několika etapách. Koneckonců, když stojíte mezi mnoha jinými, máte pocit, jako byste byli "skrytí" mezi ostatními. Ale i v takové situaci se stále cítíte jako pod "reflektory" pozornosti publika. Alespoň já jsem to tak cítil. Pravda, už jsem nestál po zvednutí opony jako "solný sloup", ale přesto jsem pociťoval určitou trému. Snažil jsem se tomu nepodlehout, ale přesto ve mně byla přítomna. Ale jakmile jsem přestal vnímat lidi sedící v sále a soustředil se na zpívání...veškerá tréma mě okamžitě opouštěla. Byl jsem jedno s hudbou, slovy ..a to bylo vše. Kluci ze sboru často žertovali, že je u nás pět skupin – basy, tenory, alty, soprány a Kolja. Tento žert vznikl, protože jsem při zpívání přehlušil celý sbor, ve kterém bylo více než sto lidí a když náš sbormistr žádal od sboru přidat, u mne požadoval opak, poněvadž mé "přidání" překrývalo všechny ostatní.

Tím, že jsem se nechtěně stal členem univerzitního amatérského sboru mě ihned "vkomponovali" do účasti na přehlídce amatérských vystoupení za fakultu radiofyziky, kde jsem studoval. Byl jsem postaven před skutečnost a mé přání nikoho nezajímalo, nikdo se mě na nic neptal. Každopádně jsem teď musel zpívat i sólově. Neměl jsem svůj doprovod a musel zpívat bez něj. A tak jsem se rozhodl, že budu zpívat ruskou národní píseň "*Step a step všude kolem..*" Ohlásili mě a já poprvé přišel na pódium sám, bez přátelských loktů kamarádů. Mikrofon jsem nepotřeboval, proto jsem došel až na kraj jeviště a tím pro sebe "spálil" mosty, naladil se na zpěv...a začal zpívat. Bylo to moje první sólo vystoupení a bylo to i moje vítězství nad sebou samým. Silou vůle jsem nad sebou zvítězil a předvedl, co bylo třeba. Bylo to vítězství nad mou vrozenou plachostí. Ale také jsem nestal domýšlivým (aspoň si to myslím), jen jsem nyní uměl v případě potřeby silou vůle překonat svou plachost. Po prvním sólo vystoupení za mnou přišel jeden z porotců a řekl mi, že bych měl

zpívat profesionálně a že na univerzitě je velmi dobré vokální studio. Po pár týdnech jsem se tam rozhodl zajít a učil se zpívat až do konce studia na univerzitě. A nebylo to kvůli vystoupením, pro mě bylo zajímavým naučit se ovládat svůj hlas a zdá se, že jsem toho i dosáhl.

Vokální studio řídila profesionální zpěvačka Charkovské Opery Tamara Nikolajevna, pokud mi paměť slouží. Jsem jí velmi vděčný za to, že mi "posadila" hlas. Nervozita z jeviště prakticky vymizela poté, co mi stal jeden téměř komediální případ.

Jako sólového zpěváka mě zařadili na další koncert Charkovské univerzity. Jako obvykle se i teď vše seběhlo na poslední chvíli. Doprovázel nás všechny jeden harmonikář, se kterým jsem nikdy nezkoušel, natož koncertoval. Takže jsem mu tichounce zazpíval melodii, kterou jsem se chystal zpívat. On pochopil, co to bude, ale nebyla ani minutka to alespoň trochu vyzkoušet. A teď...já jdu na pódium a on začal hrát o oktávu výše, než bylo nutno. V takové situaci jsem byl nucen sledovat melodii. Sice jsem zazpíval první verš, ale před druhým už zavrčel "níže, hraj níže". No..., bylo to k smíchu a legrační, ale kupodivu mi tato situace dovolila úplně se odpoutat od pódia i od sálu, takže jsem pak již pokaždé při vstupu na scénu byl úplně pohlcen tím, kvůli čemu jsem tam byl.

Jako student jsem mnohokrát vystupoval, organizoval různé večery pro studenty a dokonce i Novoroční. Spolu s jinými jsme vytvářeli i kostýmy, dokonce jsem psal i jeden scénář večírku a psal písničky pro studentské i Silvestrovské noci. Doposud vzpomínám na několik veršů. Na studentských "Kapustníkách" bylo všechno jako obvykle - trocha humoru, trocha ironie (především směrem k sobě). Já a ještě jeden chlapec ze sboru jsme byli i moderátory i účinkující. Igor Iovenko byl skoro stejně vysoký jako já. On měl roli Sněhurky a já Mrazíka. Oba jsme měli knír a já jsem si ze solidarity sním ten svůj poprvé oholil.. Zkrátka, bylo to originální a velmi zábavné...

Popsal jsem svůj vztah k scéně, abych ukázal, že pro mě osobně znamenalo hodně práce na sobě, vyjít na jeviště tak, abych mohl mít jistotu i před nepřátelským nebo skeptickým publikem a bez ohledu na cokoli mohl sdělit lidem to, co jsem chtěl a potřeboval. Situace v mém životě se utvářela tak, že prakticky všechno, co se v mém životě stalo, mě krok za krokem připravovalo k tomu, co dělám nyní. Ale zároveň jsem na sobě musel hodně pracovat, aby nové situace v mém životě vedly k tomu, kde jsem nyní. Životní situace byly pouze jednou vnější silou, která mne posouvala vpřed, ale bez nich bych se pravděpodobně nedostal tam, kde jsem dnes. Ze své vlastní zkušenosti mohu říci, že všechno, co se nám v životě stane, je k lepšímu. Pokud máte vůli a seberete síly a nedovolíte okolnostem vás rozbít, můžete naopak okolnosti přinutit pracovat pro vás! ..

Ukázalo se, že téměř vše, co se v mém životě stalo, mě připravilo na cestu bojovníka. V zásadě jakýkoliv pohyb vpřed – to znamená překonávat sebe a okolnosti, nic jiného. A tak stojím sám na pódium a dívá se na mě několik set očí, a všichni ode mne něco čekají, a velmi často to není to, co bych jim chtěl dát já sám. Hlavním účelem mého vzdělávacího a uzdravujícího představení bylo probouzení lidí ze spánku. Ale ... mnozí spali a probuzení si nepřáli, ale naopak, rádi "spali". A tyto lidé se nezajímali o pochopení podstaty věcí. Chtěli pouze podívanou a nic jiného. Další část publika nepotřebovala nic kromě zlepšení zdraví. Mezi množstvím diváků byla skupina hledající porozumění v drtivé menšině.

Uvědomil jsem si to velmi rychle, jakmile jsem začal svou řeč. Cítil jsem celý sál, emoce a myšlenky publika a uvědomil si, že musím najít nějaké řešení zdánlivě neřešitelných problémů - aby každý divák dostal věci, pro které přišel a navíc to, co potřebuje k

probuzení ze spánku. Každý divák ... ale byly tam nejméně tři skupiny návštěvníků – ti, kteří přišli na podívanou neboli "cirkus", jak já říkám, další chtěli léčbu jejich zdravotních potíží a třetí byla skupina, která hledala pochopení, i sebemenší pochopení. Bylo nutné jim všem dát věci, pro které přišli, a toto jsem musel provést ve stejnou dobu, během jednoho vystoupení. Musel jsem vytvořit v "bojových" podmínkách strategii a taktiku svého projevu. Bez přerušení řeči jsem se rozhodl zkusit své experimenty, které jsem prováděl v armádě a při studiu na vysoké škole.

Okamžitě jsem se rozhodl realizovat svůj nápad. Navrhl jsem, aby se publikum zúčastnilo experimentu a požádal všechny, aby spojili své ruce a s krásnou hudbou Jean-Michaela Jarre zapůsobil na celé publikum, pomáhaje lidem svým hlasem naladit se.

Kombinací hypnózy bez uspávání zároveň s přímým působením na svaly diváků jsem se snažil dosáhnout maximální odezvy. Slova, která jsem vyslovoval, vyvolávala u lidí správný stav pro maximální efekt. Působení trvalo několik minut, načež jsem pozval všechny ty, kterým zůstali "přilepené" ruce, na jeviště. Faktem je, že pokud u někoho byla vysoká citlivost, flexory a extenzory (*svaly, které provádí ohyb v určitém prstu, např. dlouhý ohybač prstů*) takového člověka přestávaly poslouchat a jen já jsem mohl tuto neuromuskulární blokádu odstranit. Působil jsem „středním“ výkonem, abych ovlivnil více lidí a abych zároveň citlivější jedince nepřetížil. Výsledkem mé akce se na jeviště dostavilo několik desítek lidí, kteří nemohli své sepjaté ruce uvolnit. Všechny jsem je z ne zcela běžných "pout" vysvobodil a udělal to několika způsoby. Některé uvolnil verbálně, další myšlenkou a třetí - působením na mozková centra, která řídí svaly. A pak jsem začal ukazovat publiku na svých dobrovolnících různé metody působení na člověka souběžně s vysvětlením, co mají tyto metody společného a čím se od sebe liší.

Snažil jsem se ukázat a dokázat, že všem známá hypnóza je nejprimitivnější způsob jak ovlivnit člověka, že existuje mnoho jiných způsobů, při kterých nikdo nikoho nepropichuje těžkým pohledem, aby člověka donutil ponořit se do hypnotického spánku. Metody, kdy člověk může mluvit normálním hlasem se zcela normálním pohledem, aniž by jiná osoba byla ponořena do hypnotického stavu, při zachování, na první pohled, její nezávislosti a přesto bude dělat to, co se přikáže a dokonce si ani neuvědomí, že plní cizí příkaz, bude naprosto jistá, že jedná ze svého vlastního rozhodnutí. Že přesně stejný výsledek lze dosáhnout i když nikdo není poblíž a příkazy budou provedeny, navzdory skutečnosti, že nikdo nic neříká. Ihned na scéně jsem zrekonstruoval lidem mozek a oni začali vidět vnitřní orgány jiných lidí i určovali zdravotní problémy zcela neznámým lidem. Uplatňováním různých metod vlivu jsem dosahoval toho, že lidé nemohli odtrhnout nohu od podlahy, naráželi na neviditelnou zeď a nemohli projít skrz. Všechno bylo doprovázeno neškodnými vtipy a replikami. Smáli se všichni - účastníci mé prezentace, diváci v sále i já. Pak jsem posunul lidi do minulých věků a oni utíkali před dinosaury nebo bojovali s římskými gladiátory a mnohem, mnohem víc. Při tom všem si všichni zachovali své nezávislé myšlení a chovali se v jiných úrovni reality podle svého charakteru a zvyklostí. Sál často vybuchoval smíchy. Srdečně jsem se se všemi zasmál i já.

(pozn. překl.: video záznam tohoto semináře je k nalezení zde:

http://archive.levashov.name/video/Levashov-video-00_1991.06.zip v ukázce je mj. boj jednoho účastníka s „gladiátorem“. Stojí to za zhlédnutí, i když člověk rusky nerozumí)